

států evropských a s právem u nás platným, poukázal přednášející na formy, jimiž by bylo možno sjednocení provést, a zdůraznil důležitost otázky a udržení právní jednoty, až jí bude někdy dosaženo. Závěrem uvedl, že se osnova dosud nestala zákonem ve Francii a v Itálii, ale projevila již značný vliv na teorii, o čemž svědčí rozsáhlá literatura osnovou se zabývající, a též na praxi, což je patrné jmenovitě v judikatuře. Jejím nejdůležitějším úspěchem praktickým jest zatím zařazení osnovy do nového občanského zákoníka albánského (D'Amelio, *Rivista del diritto commerciale*, 1929, 671) a skutečnost, že v Rumunsku byla osnova předložena parlamentu k projednání (Capitant, *Bulletin de la Société de Législation comparée roumaine*, 1930, 8).

Starosta Jednoty prof. Dr. Hermann-Otavský zakončil na to schůzi a uvedl, že problém mezinárodní unifikace nabývá stále větší důležitosti, že však jeho rozřešení není možno ještě v dohledné době očekávat.

Dr. Vladimír Kubeš, t. č. II. jednatel.

D E N Í K.

Zákon ze dne 27. března 1931, č. 64 Sb. z. a n., kterým se vydávají řády konkursní, vyrovnací a odpůrcí byl vyhlášen dne 1. května t. r. a nabude účinnosti za tři měsíce po vyhlášení, t. j. dnem 1. srpna 1931. Jenom ustanovení § 4 vyrovnacího řádu o nejmenší přípustné nabídce nabylo účinnosti ihned dnem vyhlášení.

Tato nejmenší nabídka musí činiti podle nového zákona 45% pohledávek, nemajících přednostního práva, s příslušenstvím a musí býti tato částka splacena do dvou let od podání návrhu. Jinak novému zákonu byla vzorem ustanovení rak. konkursního, vyrovnacího a odpůrcího řádu z r. 1914 jak obsahově, tak i systematicky, ačkoliv v jednotlivostech zjistiti lze v obou směrech závažné rozdíly, jež zase jsou větší v řádě vyrovnacím, menší v řádě konkursním a nejmenší v řádě odpůrcím. Tu a tam převzata také ustanovení z dosavadního práva slovenského, nebo i z novely rakouské z r. 1925. Součástí konkursního řádu (§§ 172 až 187) tvoří předpisy o konkursu na jmění výdělkových a hospodářských společenstev (družstvo) podle vzoru min. nař. z 21. března 1918, č. 105 ř. z., s čímž souvisí také zrušení jednak tohoto nařízení, jednak příslušných ustanovení zákona o výdělečných a hospodářských společenstvech. Z cís. nař. ze dne 10. prosince 1914, č. 337 ř. z. zůstávají nadále v platnosti čl. X., XI. a XII., obsahující ustanovení práva a řízení trestního.

Z novot, jež zavádí nový zákon, zasluhují zmínky některé, jak se jeví při prvním pročetí nového zákona. Především je to značné rozšíření činnosti konk. komisaře a s ním související zúžení působnosti konk. soudu; nový zákon rozhodnutí, která dosud byla vyhrazena konk. soudu, svěřuje konkursnímu komisaři, na př. v případech §§ 92, 95, 124, 131 nového konk. ř. Dále zvýšena hodnota předmětu ve věcech vyhrazených věřitelskému výboru na 20.000 Kč (§ 118 nového konk. ř.) a hranice pro nepatrný konkurs na 50.000 Kč (§ 169). V novém vyrovnacím řádě zasluhují zmínky zejm. ustanovení o přihláškách věřitelů a jich vyřízení (§§ 43, 44), ustanovení o vykonatelnosti pohledávek ve vyr. řízení přihlášených a do seznamu přihlášek zapsaných, nepopřel-li je dlužník ani vyrovnací správce (§ 63), jakož i ustanovení o následcích neplnění vyrovnání (§ 67). Podrobný rozbor předpisů nového zákona v této krátké zprávě nechceme podati, vyhrazující si je na dobu pozdější. Ale na jedno závažné nedopatření již zde upozorňujeme: V § 142 uvedeno jest mezi případy, kdy jest nucené vyrovnání (v konkursu) nepřipustné, pod č. 5. tento důvod: »přičít-li se obsah návrhu na vyrovnání ustanovením §§ 154 až 156 nebo jiným donucovacím právním předpisům«. Citované zde §§ 154 až 156 však vůbec nemají ustanovení o obsahu návrhu na vyrovnání, nýbrž o tom, kdy jest potvrzení odepříti (§ 154), o opravných prostředcích (§ 155) a o právních účincích nuceného vyrovnání (§ 156). Dosavadní konk. řád cituje v § 141, odst. 2. (odpovídajícím novému § 142, č. 5), ustanovení §§ 149 až 151, jimž v novém zákoně odpovídají §§ 149, 150, 151 a 152 (t. j. ustanovení o právech vylučovatelů a oddělných věřitelů, o právech věřitelů podstaty a věřitelů konkursních, o zvláštních výhodách a o právech konk. věřitelů proti spoluzačatým). Obsahu nároku na vyrovnání týkají se jen tato ustanovení. Také § 4 nového vyr. ř. správně pod č. 4. mluví o ustanoveních §§ 54 až 56, jimž se nesmí nabídka na vyrovnání přičítati. V § 142, č. 5. nového konk. ř. nejde o pouhou chybu tisku, jak jde z přípravných prací na jevo. A tak zůstává citace §§ 154 až 156 vyslovená v § 142, č. 5. záhadou, jež způsobí na štěstí snad více nesnázi teorii (zejm. normativní), než praksi.

Navrátilův »Almanach čsl. právníků«, jehož rozeslání a možnost volného rozprodeje bylo zdrženo jeho k o n f i s k a c í, bude nyní všem zájemníkům rozeslán. Toto informační dílo obsahuje nejen sta životopisných dat a literárních dokladů zvěčnělých českých právníků, nýbrž sta a sta životopisů právníků dosud žijících s bohatým zdrojem jejich činnosti literární ať v oboru vědním, ať v činnosti obecně literární, umělecké, hudební, společenské, veřejné. Každý český právník nalezne příležitost nahlédnouti do tohoto osobního souboru, ba i v prázdných chvílích bude v něm hledati oživení vzpomínek na doby dřívější, v nichž se ať jako student, ať jako praktik setkával s těmi, jichž jména v Almanachu nalezne. Objednávky a dotazy: Dr. Mich. Navrátil, Praha VII., Schnellova 21.